

44
73
28

EPIGONISM

ALTE REVISTE DE DINOARA

Genul acesta atât de interesant, revista teatrală, are două aspecte: cel satiric, care biciuiește moravurile epocii, și cel decorativ, cu tablouri și costume fastuoase, care încintă ochiul, cu numere muzicale, care farmecă urechea. Regretatul C. Tănase a avut meritul de a îmbina aceste două genuri. Talentul său de actor și animator reușește să facă din revistă un gen nu numai amuzant, dar și instructiv, o cronică a actualității, o critică îndrăzneată a societății.

De când se scriu „reviste“?

Dacă atenianul Eschile e părintele tragediei, revista își poate revendica drept strămoș pe ilustrul Aristofan care, fiindcă nu era născut la Atena, era socotit metec, adică străin și nu putea fi jucat în capitala Aticei. Primele piese a fost nevoit să le reprezinte sub numele unui actor. Eschile, Sofocle și Euripide, marii tragici, n-adeceau pe scenă decât divinități, regi și eroi din legendă și din istorie. Aristofan însă a dat viață și unor personaje existente, contemporane lui, a polemizat cu Socrate și Sofocle, i-a ironizat, a ridiculizat moravuri ale epocii, a făcut să șuiere biciul satirei, într-un cuvânt, a creat premisele revistei. Genul a fost reluat cu multă strălucire în zilele noastre și e cultivat mai ales la Paris, unde cupletisti de talent, pe scene mici, își exercită spiritul pe seama unor oameni sau evenimente actuale, în vreme ce în teatre încăpătoare, cum e vestitul Folies-Bergères se perindă luxuriantte feerii moderne, cu muzică, dansuri și numere senzaționale.

Cred că după Paris, Bucureștiul e orașul unde se produc și sînt apreciate mai mult ca oriunde spectacolele de estradă.

Recentul succes pe care colectivul teatrului Savoy, de sub conducerea aceluși animator plin de fantezie, care e N. Dinescu, l-a avut în străinătate, dovedește aptitudinile românului și pentru acest gen care cere umor, grație, zvelțețe, exuberanță, spirit și imaginație, pe lângă, bineînțeles, talent și armonie fizică.

Înainte de a deveni directorul faimosului „Cărăbuș“, regretatul C. Tănase a montat la teatrul „Eforia“ pe bulevard, o revistă al cărei titlu nu mi-l amintesc, dar ai cărei autori erau trei oameni foarte înzestrați: Durma, Stoicovici și Kirițescu, care au semnat cu pseudonimul *Durstoikir*, un text scăpător.

Se petrecea aceasta înainte de

primul război mondial. România era neutră. Revista de mare succes a celor trei mușchetari era plină de aluzii la realitățile vremii.

Înainte de ea, reușise altă înșiruire de tablouri satirice și muzicale, numită „*Obor-Gara de Nord*“. De rîndul acesta, dacă îmi amintesc titlul, nu-mi amintesc numele autorilor. Un tramvai cu cai, care tăia Bucureștii de altădată de la Obor pînă la Gara de Nord, a dat numele lucrării, jucată în majoritate de amatori și care, alături de „Cum se scrie o revistă“ de Constantin Bacalbașa și alături de mai sus citata improvizație a lui Durstoikir, a rămas printre cele mai de seamă producții ale genului. Cu cîteva decenii înainte mai văzuse lumina rampei — poate că noi nu eram încă născuți — o revistă „*Nazat*“. Nu știu unde și cu cine s-a jucat. Știu că unul dintre autori era Iacob Negruzzi, venerabilul academician de mai tîrziu.

Prin 1915 am jucat la arena „Amicii orbilor“ în revista, „Cum am face“, onorată cu colaborarea ilustrului tragedian E. de Max care, în cadrul ei, a recitat cîteva poezii românești și franțuzești. Venit în țară în propagandă războinică, marele actor s-a produs și la „Arenale Romane“, unde a declamat două poeme intervenționiste, scrise una de Octavian Goga, cealaltă de mine.

Am plecat în turneu prin țară cu E. de Max, soții Lucia Sturdza și Tony Bulandra și cu Mișu Fotino care juca un act comic al meu, „Ariciul și sobolul“.

Dar să revenim la „Cum am face“. Ca și o altă revistă „E lată rău“, s-a jucat fără decoruri și costume fastuoase, dar cu vervă, privind viața politică și artistică a Bucureștilor în care pulsa, din plin, „războiul neutralității“.

Îmi pare rău că nu mai țin minte ce cuprindeau scenele din „Cum am face“, nici cupletele numeroase care o străbăteau, acompanyate de o orchestră rudimentară.

N-am dat o prea mare importanță acestor glume, ca să le mai păstrez manuscrisul.

De altfel, acest manuscris ar fi dispărut în timpul războiului din 1916—1918, casa noastră din Calea Griviței 10 fiind prădată de nemți, de rude și de trecători, în vreme ce noi ne aflam la Paris cu părinții Agepsinei Macri.

Știu că am muncit mult la adaptarea versurilor mele pe muzici străine. Sforțările cele mai penibile

pe care le-am cunoscut în lunga mea activitate scriitoricească au fost cupletele pe care trebuia să le aranjez pe note date, în versuri inegale și ritmuri săltărețe, străine de limba noastră. Fiindcă au circulat mult pe vremea aceea, mi-au rămas în cap unele refrene de perfectă stupiditate privitoare la prieteni pictori și scriitori, care își petreceau serile în grădina „Amicii orbilor“, savurindu-și publicitatea:

Minulescu cel bălai
Seamănă cu Alcalay

sau:

Pictura lui Steriade
Pe la expoziții cade
Și toată ziua ne rade.

sau:

Iar Dărăscu și cu Resu
Nu știu cum s-au înțeles
Dar știu că-mi turtiră fesul!

Jean Al. Steriadi i-a răzbunat pe toți cei înțepați de mine, improvizînd cîteva stihuri pe aceeași muzică:

Revista lui albanezu
N-are nici un chichirezu!

În pofida norilor negri care se ridicau la orizont, a amenințărilor războiului dezlănțuit în 1916, lumea neutrală se distra, petrecea.

Se făceau afaceri, începînd cu permisele de export. Banii risipiți pentru propagandă de către cele două tabere adverse (aliații și puterile centrale) încinseseră dansul milioanelor.

Noi eram tineri și rideam mult, vagabonzi nepăsători sub cerul înstelat al frumoaselor nopți bucureștene. Nu știam ce ne așteaptă.

Singura grijă, a mea și a trupei, în cursul zilei, era să consultăm firmamentul, să vedem dacă nu va ploua seara, dacă vom putea juca.

Stam cu gîtul mereu întins, scrutînd cele patru zări. Numai antreprenorii spectacolelor în aer liber cunosc această acută preocupare. Ajunseserăm astronomi.

Răposatul Al. Leonescu-Vampiru, actor și impresar, juca în grădinile de vară ale provinciei pe Polonius, alături de C.I. Nottara, care apărea în Hamlet.

Într-o seară, cînd Hamlet întrebă pe Polonius:

→ Vezi norul acela de colo?

Leonescu-Vampiru îi răspunse:

— Îl văd, maestre, cum drac să nu-l văd, că de o lună mă teplouă!

COLABORARE

Unii furnizori și-au făcut o specialitate în amânarea livrării comenzii, adresând beneficiarilor scrisori «diplomatice» și telefoane «superamabile».

ADRIAN ANDRONIC

—Și vă rog să găsiți un răspuns pentru beneficiarul cărui trebuia să-i livrăm marfa încă de anul trecut!!

CUIUL

L-a mâncat rugina tot,
N-are floare, n-are bot,
Și-n cămașa lui de scrum
Pare pai zvirlit în drum.

Morala:

Cocîrjat și mititel
...Tot mai poți să calci în el!

ILUZIE

Plutea gunoiul în izvor,
Pe-o dungă,
Și se credea vapor
De cursă lungă.

de STELIAN FILIP

DIALOGUL CRITICAȚILOR

— Ce tot are Acul, frate,
Că îndată ce-ai crăpat
Haina-n spate sau în coate
Hop! — o ia la înșepat?

— Ce să aibă? Boală veche:
N-ai văzut? E-ntr-o... ureche!

ABSTRAȚIONISM

Nu știu cine mi-a
Spus că
Maimuța lovea
Cîte-o muscă.

Cu laba,
Pe fața de masă
Și treaba
Zicea că-i frumoasă.

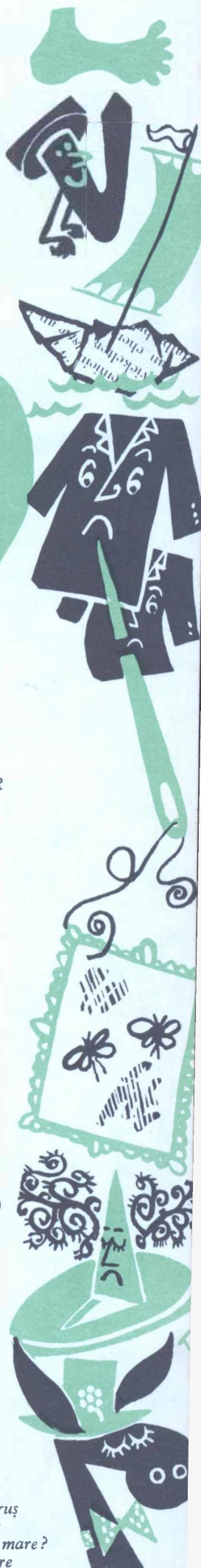
— Ce faci? (un profan o-ntrăbă)
— Artă.
— Pote bă!
— Pictesz natură... moartă!

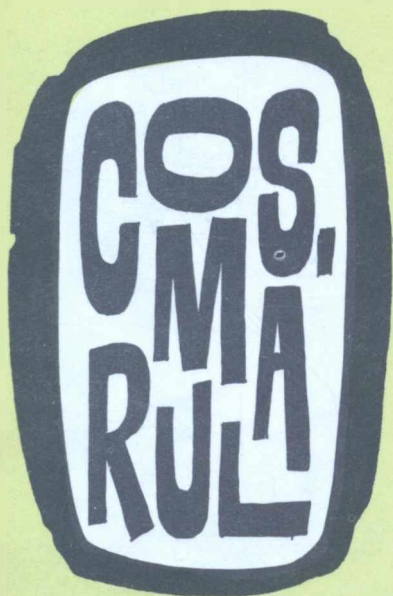
PIONEZA

Stă în sus cu virful, ca un
Ghimpe răsărit în scaun
Și se crede justă fi'ndcă
A căzut dintr-o lozincă.

DORINȚA MĂGARUȘULUI

Urcat, ca să se vadă, pe-un țaruș
Un greere vorbea c-un măgaruș:
— Ce te vei face tu cînd vei fi mare?
Nu ai nici voce de privighetoare
Și nici nu cinți din cobză sau țambal.
— Ei! Mă voi face... critic muzical!

el alături, au cîntat împreună „Norma mia“, iar lumea, încîntată, le-a dat flori, ca la teatru. Și peste tot erau numai flori. În cele din urmă, pereții restaurantului s-au dat înlături și s-a făcut o stradă pe care a venit un Fiat cu care, în aplauzele tuturor, au plecat amîndoi, după cîte ține minte, spre Sinaia, dar în drum Fiatul s-a transformat, nu se știe de ce, într-o mătură cu aripi.

În cel de al treilea vis, Marin nu mai putu suporta și o ceru pe diseusă de soție.

„Scumpa mea Cecilia, îi spuse el, te iubesc de-acum o lună, și anume chiar din clipa în care ai venit în modestul nostru restaurant care te aștepta cu drag. Nu mă refuza, dă-mi mîna, am să fac totul pentru tine, dacă vrei am să cînt și la pian“.

Diseusa parcă s-așteptase să-i spună astea și îi aduse pe loc un pian la care Marin, îmbărbătat de iubire, cîntă într-adevăr, pînă dimineața. Toți oamenii din restaurant plînsă de emoție, iar Marin o întrebă pe diseusă dacă acceptă cererea lui. Ea îi spuse că trebuia să înțeleagă asta din privirile ei și că, dacă vrea să-i dovedească dragostea lui, să divorțeze.

„Divorțează“ — îi spuse ea sărutîndu-l — și Marin se trezi și rămase încremenit, fiindcă nevastă-sa îl privea și parcă se ruga pentru el: „Doamne, de ce s-o zbuciuma atîta în somn, l-o fi tras curentul prin saloanele alea și-o fi dat în cine știe ce.“

— Azi să te duci neapărat la policlinică, auzi? îi spuse ea hotărît. Dacă nu te duci singur, am să te duc eu.

Între visul al treilea și al patrulea, Marin se duse la avocatul State:

— Desparte-mă, domnule State, fă cum știi dumneata că de aia ești specialist, numai să mă desparți cît mai repede.

Cînd ajunse la restaurant, diseusa tocmai făcea repetiție cu orchestra. Acum trebuia să-i spună. În cîteva săptămîni divorțul e gata și n-o să mai aibă, față de nimeni, nici o obligație. Să termine cîntecul ăsta și îi spune: „Uite ce e, domnișoară Cecilia, așa și așa, de trei nopți nu te văd decît pe dumneata, poate te superi, dar sînt om serios, am și băgat divorțul. Ce zici?“

— Domnișoară Cecilia, îi spuse el cînd repetiția se termină, poți să mergi pînă în biroul meu să-ți spun ceva?

Și îi spuse, și Cecilia îl ascultă cu o mare atenție, cum nici nu se gîndise el. Apoi, dintr-o dată, izbucni într-un rîs atît de puternic că lui Marin i se păru că se clatină turnurile de farfurii aduse, cine știe de ce, în biroul lui, și rîse și rîse și începu să ridă și Marin și îi luă mîna s-o sărute și Cecilia îi dădu o palmă.

În cea de a patra noapte, Marin visă că era copil și era iarnă și căuta cuiburi de vrăbii. Vrăbiile zburau iar el alerga, alerga după ele.

Patru nopți la rînd, Marin Dodescu, responsabilul restaurantului „Gurile Dunării“, avu coșmaruri. Primul aproape că-i oprise bătăile inimii:

Se făcea că stătea la o masă în fața orchestrei și bea șampanie. Cîntînd, diseusa se tot uita la el. Atunci i-a făcut semn să nu mai cînte și să vină cu el la masă să bea și ea șampanie că, dacă-i vorba de cîntat, știe și el să cînte. Și chiar a început să cînte un cîntec vechi, de-al lui, „Mîndro cînd ne iubeam noi“, după care diseusa, copleșită de plăcere, i-a spus că are o voce de aur, cum nu auzise ea niciodată, sfătuindu-l totodată să nu mai stea la îndoială, să părăsească dracului restaurantul ăsta și să se facă artist.

„Tu ai putea cînta și la Londra, domnule“, i-a spus ea.

Tulburat peste măsură, Marin i-a sărutat mîinile, întii stînga, apoi dreapta și, dintr-o dată, fără ca nici el să fi bănuît, s-a urcat pe masă, gata să cînte pentru toată lumea, dar vocea îi pierise.

„Nu-i nimic, l-a liniștit diseusa, așa-i la început: ai trac. Îți dau un sfat: cînd îți piere vocea, fluiere. Fluieri și lumea zice că așa-i cîntecul. Ia fluiere ceva“.

Marin încercă să fluiere, dar buzele îi erau încrămite, și atunci, iritat, vru să șuiere bîgîndu-și două degete în gură; se gîndi însă că n-ar fi tocmai potrivit, că oricît de frumos ar șuiera un om, lucrul ăsta se poate face numai pe stadion sau la cinematograful, cînd se strică aparatul.

Cobori rușinat de pe masă, dar parcă nu cobori, ci masa zbură cu el spîrgînd tavanul și-l aruncă într-o apă. El se sperie, agitîndu-și mîinile, și o lovi, fără să-și dea seama, pe nevastă-sa peste față.

— Ce-ai, Marine — tresări ea — ce visezi acolo de dai în mine?

Al doilea vis, din cea de-a doua noapte, fu de-a dreptul fascinant:

Diseusa se plimba cu microfonul printre mese și, chemîndu-l și pe

Au revoir, dragi cititori. Mă numesc Gigi, de profesie liber profesionist. Mai mult liber decît profesionist. Ca pseudonim literar mi se spune fluiere-vînt. Dar e inexact. Sînt un intelectual neînțeles. Un motodidact. Pasiunea mea este să vorbesc radical. Altfel nu merge. Vorbesc și limbi străine. Sînt un poliglont. Chiar acum am terminat de răsfoit romanul «Trei mușchetari» de Alecu Dima. De ce a scris dumnealui despre trei mușchetari odată, în aceeași carte, nu știu. Probabil că mușchetarii se plătesc «per bucată». Citesc foarte imens. Chiar azi dimineață am citit volumul întii din chitanța pentru plată la lumină. Ieri am studiat un curs tehnic, pe care mi l-a trimis I.R.E.B. intitulat «13 kilovați lei 6». Cînd nu citesc, ascult radio. Am un radio mic, nu cu lămpi, unul cu trăznitori. L-am luat în rate de la babacu. Întii mi-a dat un pol, apoi în fiecare lună cite un sutar, că-l tapez pe toate lungimile de undă. Bun aparat. Prinde și Monte Carol. Îmi place muzica. Am și ureche muzicală. Asta de la oreion mi se trage. Am vrut să studiez și un instrument: orga electrolitică.

Aseară am ascultat la radio jurnal că în Italia, în Silicia, a început să erupă vulcanul Erna. Să vă explic și ce înseamnă un vulcan. E un munte vulcanizat. Și ca și la anvelope, cînd îl sparge un cui, gîlgile... Aruncă apă fierbinte, aruncă pietre. Dacă ar arunca și doi, trei poli n-ar fi rău. Vulcanul ăsta a luat naștere în era maternară. Erele le cunoaștem fiecare din școală: era primară, că secundara n-am mai apucat s-o fac fiindcă am rămas eminantamente corigent, și era marțială. În era marțială au fost inventate animalele cele mai uriașe: mastodont și clorodont.

În general sînt specialist în toate domeniile. Anul trecut, cînd am fost la mare, am cunoscut o fată pe care am dat-o gata cu cultura mea. M-a și întrebat de ce nu mă tratez la un medic. La unul zootehnic. I-am spus: domnișoară, într-adevăr mă simt bolnav. Sufăr de inimă. Sînt cardiac. Suferind de cord am o insuficiență cardiacă. Știți, inima e un organ foarte sensibil. E formată dintr-un auricol și un matricol. Între auricol și matricol există o supapă și la mine funcționează defectuos. Mi-am făcut și analizele. Mai întii viteza sentimentală. Mi-au găsit tulle în sînge. Și cum vă spun, fata asta

F. GRONSKY

a rămas entuziasmată de cultura mea. Zicea că parcă sînt o cultură de ovăz. La Botanică, de pildă, i-am explicat că peștele e o ființă care trăiește în apă, adică e un animal acvulin.

Într-o zi, cînd stătea pe plajă la Mamaia, am invitat-o să plecăm împreună în cealaltă stațiune, la Euforie. Ea m-a întrebat dacă mai am vreun frate, i-am răspuns alternativ, adică da, și ea mi-a spus să nu fiu necăjit că nu-i molipsitor. Și cit am iubit-o pe fata asta! Am întrebat-o: «Ce ți-a plăcut mai mult la mine, inteligența?» Și ea mi-a răspuns: «Da». «Mulțumesc, iubito, și de ce tocmai inteligența?» «Fiindcă sînt o fată modestă. Mă mulțumesc cu puțin». Și tot luîndu-ne cu vorba, a ars-o soarele. I-am spus: «domnișoară, spatele dumneavoastră e total roșu. E insolent...» Pe urmă am discutat despre Marea Neagră că nu are fucs și reflux. După vreo două ceasuri m-a întrebat dacă știu să înot. I-am spus da. Fiindcă sportul e un produs sănătos. Vorba franțuzului: mens sano in corpore mentosano. Spre prînz, din cauza căldurii, ea a început să aibă vedenii pe nisip. Am liniștit-o și i-am povestit că asta se numește Fata Gorjana. I-am explicat apoi că fata asta nu-i adevărată, e o fricțiune. După aceea am pofțit-o la un restaurant și am salicilat-o în căsătorie. I-am spus rîspicat, conform domnitorului Alec Lăpușneanu: dacă tu nu mă vrei pe mine, vreau noi pe tine. Că eu nu ălerg de la una la alta ca sultanul Abdul Sugiuc! Să am 50 de femei într-un hrean. Așa cum avea dumnealui sultanul pe soțiile sale sultaninele.

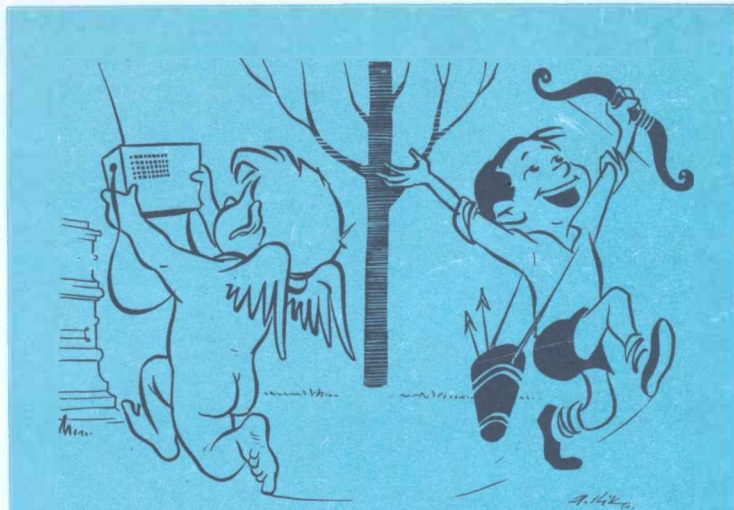
I-am propus apoi să mergem la bufet. Fiindcă, nu știu de ce, dar mie dragostea fmi dă totdeauna senzația de foame. D-aia nici nu m-am căsătorit pînă acum.

Am mîncat probabil cu prea multă poftă pentru că mi s-a aplecat. După un ceas, am făcut o interjecție intestinală.

Și atunci am exclamat în stare de post-mortem: domnișoară, ai văzut că nu te-am mințit? Alături de dumneata sînt în al 9-lea cer! Am sărit jos din pat, am căzut la genunchii ei și i-am declarat: Acum ori niciodată! Uită-te în ochii mei și dă-mi un spasmoverin! Și a plecat, A rividerci Roma. Sau vorba franțuzului: Cherchez la femme.

— Aveți un derdeluș universal valabil!
— Da' de unde, nene. E Universal 650!

FĂRĂ CUVINTE

FĂRĂ CUVINTE

Păcat de tine, băiețuș!

SORIN RĂȘCANU

Vreau să-ți spun, băiete,
Că te-am întîlnit
Ieri, cu două fete,
Și-am rămas uimit.

Fiindcă, după plete,
Poți să spui ce vrei,
Erau două fete
Și cu tine trei!

O să-mi spui că asta-i
Moda peste tot,
Însă vezi, năpasta-i
Că prea pari netot...

Fruntea nu-i întreagă,
Ceața-i ca o coamă,
Cred că te reneagă
Chiar propria-ți mamă.

Și-o să te mai pască
Și-alt noroc, precis:
O să-ți trebuiască
Verde de Paris!

Știi că face bine
Doar la lemn. Ei, da,
Dar parcă la tine
Ce, e altceva?

Cine-ți cere, frate,
O dovadă-n plus
C-a avut dreptate
Darwin cu ce-a spus?

Știm, nu-s vorbe goale!
Dar nu-i de dorit
Să ne-ntorci matale
De unde-am pornit!

Chiar de te jenează,
Eu vrînd să te scap,
Sfatul ce urmează
Vreau să-ți între-n cap.

Poate va pătrunde,
Deși păru-i clae:
«Capul ce se... tunde
Scabia nu-l taie!»

— Să mergem, Țveatko, să facem și noi o excursie în munți! spunea madam Goța soțului său, într-o după-amiază de simbătă. Tot orașul, fie șchiop, fie schilod, pleacă în excursie, să schimbe aerul și să-și mențină silueta, numai noi ne-am pus la dospit aici și ne îngrășăm. Încă din vara trecută am luat hotărârea asta. Mi-am cumpărat chiar și bocanci, în nădejdea c-o să pornim, și cind colo! Uită-te la tine cu ce-ai ajuns să semeni de atita grăsime și uită-te și la mine! Trebuie să terminăm cu trîndăvia și, chiar miine, să plecăm! Învoiește-te, că dacă nu, eu, una, plec singură cu turiștii. M-am făcut de o sută zece chile. Unde ăi fi vrînd s-ajung? Plec! Ai auzit?

— Bine, bine, a grohăit nea Țveatko, apoi s-a întors pe partea cealaltă și a început să sforăie mai departe ca o motocicletă.

Madam Goța și-a suflcat mincile și a început să se pregătească. A trimis servitoarea în piață să cumpere carne pentru chiftele, sardele, crenvurști, halva, roșii, castraveți, ardei; a fiert 14 ouă, a umplut o cutie cu marmeladă de caise fără pielită, a tăiat și jumătate din Iulanka*) de porc. A adăugat două piini — una de secară pentru ușurarea digestiei și alta obișnuită — a îndesat o matara cu vin, o sticlă de coniac, un primus, cafea, un covoraș, mantaua de ploaie, lenjerie de corp, ciorapi, săpun, periute de dinți, scobitori, furculițe, cuțite, două farfurii, aspirină, iod și pudră de talc, umplînd rucsacul în așa chip că îi semăna leit.

Seara au cinat mai devreme și s-au culcat. Cum s-a culcat, nea Țveatko a și adormit și a început să sforăie îndată. Madam Goța sau Oce, cum o dezmiarda soțul ei, cu gîndul însă la plăcerile ce avea să i le ofere ziua următoare, a adormit abia trei minute după el și, luînd-o cu o octavă mai sus decît nea Țveatko, i-a ținut isonul printr-un sforăit ritmic și răsunător.

Dimineața, cînd servitoarea i-a trezit, nea Țveatko și-a amintit ce-l așteaptă, a oftat, s-a dus în bucătărie să se spele și, cînd a văzut înspăimîntătorul rucsac, i-a venit amețelă; abia s-a ținut să nu cadă. După aceea, cu o mutră de om care-i dus la tăiere, a început să-și tragă în fugă pantalonii de vinătoare, pe care îi avea încă dinainte de război, și constatînd că i-au rămas strîmți și nu mai poate să-i încheie sub genunchi, s-a văzut nevoit să-i prindă cu ace de siguranță. Apoi a îmbrăcat o haină veche, și-a pus pe cap o caschetă găurită de molii și, oftînd și mai adînc, s-a așezat pe laviță să aștepte noi ordine.

Madam Oce luase la început hotărârea să plece fără corset, dar după ce a umblat nițel prin curte, numai în cămașă de noapte, și s-a convins că burta nu-i merge în ritm

*) Varietate de salam bulgăresc.

Scriitorul satiric bulgar Ciudomir (Dimitr Ciorbăgiiski) s-a născut în 1890 la Kazanlık. Adevăratul său debut a avut loc în plină maturitate, la 43 de ani, adică în 1933 în paginile publicației ZORA, unde s-a afirmat ca un talent viguros și ca un fin observator al societății burgheze bulgare din anii premergători celui de al doilea război mondial.

Condeiuul său necruțător a demascat toate tarele societății împărțită în clase, de la lăcomia exploatareului pînă la fărâncicia clerului în antiteză cu demnitatea și cinstea omului simplu, din popor.

În prezent scriitorul Ciudomir, care s-a manifestat și în domeniul artei plastice, este directorul general al muzeelor de artă din Bulgaria.

cu picioarele, ci o ia înainte, s-a întors în dormitor și și-a pus corsetul. Pe urmă a mai băgat în rucsac puțînă slăninuță, două lămii, și-a legat de el și bocancii, pe care trebuia să-i încalțe la marginea orașului, și împreună cu servitoarea l-a ajutat pe bărbatu-său să ridice rucsacul în spate. După ce și-a făcut cruce și a pupat pisoiful, au pornit la drum.

Soarele, curios să vadă călătoria celor doi faimoși turiști, s-a sculat devreme în dimineața asta. Nea Țveatko însă nu-l vedea, mergea cu nasul în pămînt, strivit de greutatea rucsacului. Abia la marginea orașului l-a simțit cum îl arde în ceafă, și-a întors cascheta cu cozorocul la spate și a început să calce și mai supărat, răsufînd și mai greu. Madam Oce, mulțumită și veselă, și-a schimbat încălțămîntea sub un nuc și a prins să pășească și mai vioi și să fredoneze:

— Munți, înălțați-vă... spre ce-e-ruri!

— Aha! Să se-nalțe! Lasă să se înalțe! Eu... înțeleg... abia pot merge la șes, dar... mă rog, las' să se ridice, să vedem ce naiba o ieși pînă la urmă! mormăi soțul încărcat, care pășea ca un elefant pe șoseaua prăfuită.

— Ce, nu cumva ești obosit? Și eu am obosit puțin, dar mă simt atît de ușoară, de ușoară! Aș fi în stare să merg și dincolo de munți.

— Cum să nu-ți fie ușor? Cred și eu că ți-e, fiindcă nu te duci decît pe tine. Pe cînd... eu...

După ce au parcurs un kilometru, madam Oce, care începuse să gifie, a strigat pe neașteptate:

— Aoleu, Țveatko, mi s-a rupt o bretea!

— Capul să-ți fie sănătos! a răspuns supărat nea Țveatko.

— Aoleu, aoleu, îmi cade combinezonul!
— Lasă-l să cadă! Că n-are pe unde să alunece.

— Aoleu, nu pot! Trebuie să ne oprim un pic, să m-aranjez.

— Să ne oprim? Mă rog, să ne oprim.

Dar dacă ne oprim... înțelegi... o să fie foarte greu să mă mai urnesc din loc.

După al doilea kilometru, în urechile lui nea Țveatko au început să răsunе sonerii electrice, iar lui madam Oce i s-a lipit limba de cerul gurii, și nu-i mai ardea să cînte marșul turistic de adineauri. Apoi, vrînd să respire mai adînc, ca să-și tragă suflarea, i-a pocnit ceva și atunci s-a apucat de mijloc cu amîndouă mîinile și s-a oprit.

— Aoleu, doamne, acum mi s-a descheiat portjartierul. A trosnit ceva.

— Mie îmi trosnesc oasele și tot tac din gură. Haide! Haide, că... înțelegi... munții se înalță spre ceruri... Haide!

— Ei, și ce dacă se înalță? N-au decît! Mare pagubă dacă nu ajungem pînă acolo! Munți! Numai pietroaie!

— Și eu sint de aceeași părere. Dar tu cînd îți pui ceva în cap!

— Să nu mergem chiar pînă acolo, Țveatko. Ia privește ogoarele din fața noastră, ce peisaj splendid! Ce sălcii verzi, ce poezie!

— Și o fintină... ă... înțelegi. E și o fintină acolo.

— Ai zărit și o fintină? Ei, doamne, atunci de ce să ne mai pierdem vremea? Să mergem să ne așezăm acolo, să ne odihnim și să îmbucăm ceva. Ce nevoie mai avem de munți? De altfel, s-ar putea să plouă, să cadă grindina. Ooh, Țveatko, hai mai repede, că mi-a sărit și un ochi de la ciorap. Să mergem, că nu mai pot!

Nea Țveatko a privit-o ușurat, strimbindu-și buzele într-un zîmbet, și-a săltat puțin rucsacul și amîndoi turiștii au cotit-o din șosea, la stînga, apucînd-o peste brazele înalte și neegale.

Madam Oce a căzut numai de două ori mai mult decît soțul său și și-a despicat în spate rochia croită după ultimul jurnal. Ținîndu-se de rucsacul soțului epuizat și cu ochii ieșiți din orbite, ea pășea, adunîndu-și ultimele puteri și gifînd îngrozitor. După ce au căzut încă o dată cînd au sărit peste pîriiaș, ținîndu-se de mină, au ajuns, în sfîrșit, la oaza mult visată. Au așternut covorașul, mușamaul, hainele și, peste ele, madam Oce s-a prăbușit ca un enorm balot cu manufactură.

Așezat pe rucsac, nea Țveatko mormăia:

— Na! Să te sature de munți... înțelegi...

— Ooh, suflete! Oh, mă sufoc! Îmi sare inima din piept! Coniac, coniecel!

Nea Țveatko îi turnă în pahar. Ea îl sorbi dintr-o dată, plescăi și închise ochii.

— Ține, mai bea un pahar! Coniacul ajută, ajută mult.

— Dar tu de ce nu guști? Bea și tu!

— Tu... înțelegi... nu te uita la mine...

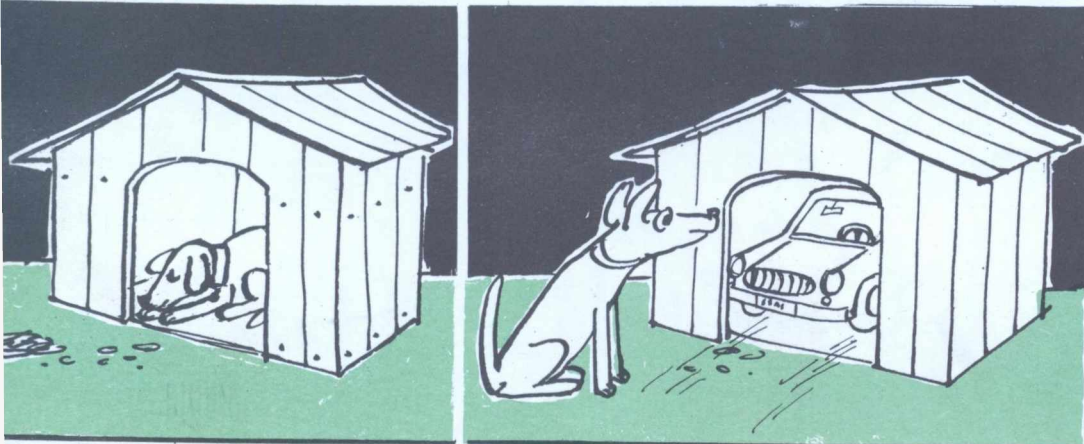
Eu o să-i trag cu sticla.

Cum a băut al doilea pahar, madam Oce și-a potrivit rucsacul tare sub cap, a închis ochii și a început să sforăie prelung, șuierător. După ce duse de cîteva ori sticla la gură, nea Țveatko se rostogoli lingă ea și, luînd ca de obicei o octavă mai jos, se porni să sforăie atît de răsunător, încît broaștele îngrozite începură să sară în apă, care cum nimerea. Păsările speriate își intrerupseră cîntecul, iar șopirlele și insectele se ascuseră prin găuri.

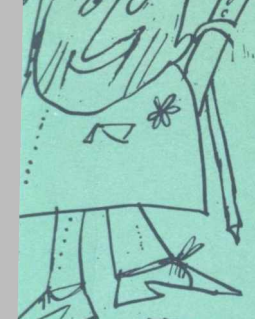
Numai un păianjen bătrîn, care se lăsase din salcie exact deasupra gurii lui madam Oce, se legăna ușor și fără grijă, pe un fir subțire, împins de curentul de aer ce-i ieșea din gură.

Cu siguranță că era surd.

GH. CHIRIAC

Mașini mici sau apropo de problema garajelor.

Unui scenograf care simplifică la maximum decorul

*Nu-î rău că faci economie
La pinză, la vopsea, la clei...
Dar ceea ce nu-mi place mie
E c-o extinzi și la... idei.*

Unui vînzător care dă lipsă la cîntar

*Eu îl atac mereu cu epigrame
Iar el se apără cu semi-grame;
De-aceea am o ultimă dorință:
Să fie cîntărit într-o ședință.*

CONSTANTIN FLORESCU

Unui „poet“

*Confuzii nu cred că incap
Și spun aceasta cu teamei:
Ori ți-e ideea fără cap,
Ori capul ți-e fără idei.*

Unui compozitor de muzică ușoară

*Melodia ta, maestre,
Clasa n-o s-o poată trece.
Are note, nici nu-i vorbă,
Dar nici una nu-i de... zece.*

Unui frizer

*Deși mă rase minunat,
Bacșiș n-a vrut, nu a primit.
L-am întrebat de ce, mirat:
Nu mi-a răspuns, că... m-am
trezit.*

ALEXE GIUCLEA

Unor studenți certați cu studiul

*Iarna: „cip“.
Primăvara: vis.
Vara: slip.
Toamna: bis.*

Unui „amic“

*Amicul X, mi-a luat nevasta,
Vă rog să credeți ce vă spui,
Și uite-așa căzu năpasta
Firește, peste capul lui.*

Unui gestionar

*De l-ai scutura nișel
Lipsuri, vei găsi un car.
Fii atent, nu sînt la el,
Au rămas doar la cîntar.*

CONSTANTIN BERNEAGĂ
Iași

Unui actor infumurat

*Cum, el umil? vai, ce miracol!
— Ași, asta-i rolul din spectacol.*

PUIU VIDA
Satu Mare

Bețivul la „munte“

*Eu petrec la munte vara
Sub poeticele bolți
Și privesc stiele seara
De la „Caraiman“... în colț.*

BURACU MIHAI
Turnu Severin

Unuia care se tratează împotriva
căderii părului..

*Fii băiat inteligent:
Cînd a apărut chelia,
Nu-i decît un tratament....
Pălăria.*

30

Epigrame, epitafuri

Merelor de la Aprozar

*Aceste mere prăpădite
Au fost aduse, bănuiesc,
Să ne ferească de ispîte
Și de păcatul strămoșesc.*

Unei tinere pianiste

*Dacă — pornind de la o gamă —
Și pentru clasici ai tentații,
Interpretează-i fără teamă
Că nu-s de față răposatii.*

AURELIAN PĂUNESCU

Unei studente fără talent de la
Conservator

*Ia pe sus orișice notă,
Dar urmarea-i neplăcută
Fiîndcă-n vară la examen
Situția-i... acută!*

Unui amic petrecăreț

*De vrei să-ți scazi tensiunea
(Ți-o spun și insist)
Fă-o prin medicamente
Și nu doar prin... twist!*

Unui student care-și petrece timpul
la bar

*Spune el, sorbind tenace
Și turnînd în păhărele:
Doar astronomia-mi place.
Ca dovadă: beau... cinci stele!*

AUREL MĂDÎRJAC

Unui șef de la Spațiul Locativ care
amină audiențele

*Eu mă duc la el, parol,
Fără pic de reticențe
Că-mi dă drept să stau în hol
Făr' acces la... audiențe.*

Emisiunii cu mască și fără mască

*O spun sincer, fără șagă
(Cine-o vrea să recunoască)
Că în emisiunea-ntreagă
Și umorul e cu mască...*

Unei dactilografe care a divorțat

*Am aflat pe ce temeii
A decis să divorțeze:
Cică-acasă soțul ei
A-ncercat ca să-i... dicteze!*

Unei telefoniste de la 03

*Am vrut pe aripi de iubire
Să îmi acorzi o întîlnire
Dar n-ai să poți; din țara toată
Mata ești cea mai... ocupată.*

NICOLAE FRUSINA și
V. DUDANOV

Unor frizeri care își servesc prost
clienții ce nu dau bacșiș

*O fi sistemul meu mizer
Dar eu am tras învățăminte:
Mă rad mereu... la alt frizer
Să nu mă poată ține minte!*

D. MAZILU

Fotbalistului care trage doar pe
lingă poartă

*Cum se repetă veșnic trista soartă
O spun aceasta fără de ocol:
De trage tot mereu pe lingă poartă
Nu însemnează că a tras... în gol?*

N. VINȚEANU
student

Armonie casnică

*Hărnicia și cu graba
Parcă le-a-nfrăiit destinul:
Ea termină iute treaba
El termină iute vinul.*

Constatare

*Prostul dacă nu-i fudul
Cică nu e prost destul.*

VASILE HUȚU
com. Bărăganul

Unei fățarnice

*Cînd te compară prea galant,
Vreun cunoscut cu-n briliant,
N-o face pentru frumusețe,
Ci fiindcă ai prea multe fețe.*

JURCU MIHAI
com. Secueni, reg. Bacău

Unei soții cicălitoare

*Sportul ei e săritura:
Tot mereu sare cu gura.*

G. DRĂGĂNESCU
com. Buftea

EPITAFURI

Unui rebusist

*Pînă ieri pe... vertical
Astăzi pe... orizontal.*

ION CRISTOIU
elev, Panciu

Studentului care sufla

*El a murit cam trist, se pare
Că n-a suflat și-n... luminare.*

ARISTICĂ BĂGHINĂ
Turnu Severin

Unui fotbalist

*Stă sub greutatea pietrii
El ce-a tot ratat proștește.
Și-n pămînt se odihnește
Tot la... unsprezece metri.*

D. M.

Unui leneș

*Zace între scinduri goale
(I-o fi lene să se scoale)*

GRIGORE CLUJANU
Caransebeș

Lipsuri...

LA TAVĂ

Din neatenția garderobierelor, la restaurantul «Berlin» se schimbă uneori paltoanele clienților.

— Ce-i cu tine, Costică? Știam că te îmbraci la magazinul ADAM.

— Aseară m-am îmbrăcat la restaurantul BERLIN!

Pe lista de bucate a braseriei «Union» se trec și unele preparate care nu mai există de multă vreme.

— Dacă nu mai există de mult de ce mai e pe listă?

— Nu știți? «SCRIPTA MANENT!»

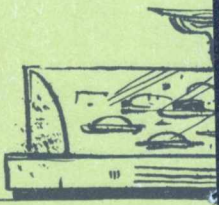
PROBLEMA:

Dirrecția comercială a S.P.C. amână de cîtiva ani înființarea unui restaurant, dietetic cu regimuri diferențiate. Care e soluția?

URZICA: — Iar n-ai rezolvat problema, ce facem?
DIRECȚIA COMERCIALĂ: — Aminați-mă pentru la to

La restaurantul expuse în vitrină

— Să punem u
sau ce să punem?
— Să puneți...

EVOCĂRI
IEȘENE

AUTO- GRAFE

de AUREL LEON

A fost o vreme cînd autografele date de scriitori erau într-atît la modă, încît Ionel Teodoreanu, se pare cel mai solicitat la un moment dat, mi-a declarat într-un interviu luat în 1932:

«Timp de trei zile am fost doar o mină crispată pe condei, stăpînită de spasmul epileptic al confecționării autografelor așteptate de «adolescențele sportive». E ceva neînchipuit de istovitor».

Pînă și lui G. Topîrceanu începuse a-i fi lehamite de acest supliciu, deși într-o discuție purtată cu Mihail Sadoveanu recunoștea că a muncit conștient și că i-au reușit unele catrene spirituale. Drept mostră cită cîteva, acordate pe volumul «Scrisori fără adresă».

— Sînt prea dichisite ca să fie improvizate, zîmbi Sadoveanu. Hai, mărturisește că ți le-ai pregătit de-acasă!

— În adevăr, pe unele le-am mai moșit, recunosc Topîrceanu, dar majoritatea au țîșnit atunci, în

fața clientului.

Cum am fost colecționar și al acestor producții ad-hoc, pe care Topîrceanu le-a luat în serios, să reproducem cîteva din ele:

Lui Mihail Codreanu

Orice client îmi cere-o odă...
Îți vine-a ride, nu-i așa?
Vede-te-aș autor la modă,
Sau și mai rău de s-ar putea!

Unui medic chirurg

Noi amîndoi avem destul talent
Dar știi ce-mi spune Muza speriată?
«Ca dumneata să-mi fii mereu client,
Iar eu al dumatiale, niciodată!»

Unei dudui

Trec zîmbete pe la ferestre,
Eu stau aici de-o zi întregă
Și toți îmi spun mereu «maestre»
Și nimeni nu-mi spune «dragă»!

Violonistului Mircea Bî

Arta sfîntă cînd ne-aduna
Pe noi toți în jurul ei,
Unul scîrțîie din strună,
Altul numai din condei!

Unei doamne

Gene lungi și arcuite,
Siluetă de prințesă...
Ce-ar fi dacă i-aș tr
O scrisoare cu.. adresă

Unei soții de banc

Să fii bancher, bun lucr
Să ai o casă grea de fier
Și milioane ca-n poveste,
Boclucuri, polițe, proteste...
Eu cred că tot mai bine este
Să fii soție de bancher!

Unui elev

Citînd «scrisori fără adresă»
Ajungi departe, nu zic ba,

La bufetul «Opera» sticlele cu
băuturi se servesc acoperite cu
praf.

— Nu încerca să minți. Ai
fost iar la bufetul «Opera» și
te-ai făcut... praf!

DESENE
DE
A. POCH

rii de Nord unele preparate
au prețurile afișate.

creieraș sau două chifteluțe...
pețurile!!!

Dar cu condiția expresă,
Să mai citești și altceva!

Unei domnișoare

În tot volumul ăsta nu e
Nici o scrisoare de amor
Și când mi-l ceri mata, dudue,
Îmi pare rău ca autor!

Al. O. Teodoreanu, cel care a
risipit atîta spirit încît «păstoris-
mele» lui concureau circulația orală
a glumelor zilei, s-a sustras cu
dibăcie acestei corvezi, căreia i-a
dat tribut însuși Sadoveanu, la
apariția «Baltagului». Mai mult
chiar, atunci cînd i s-a cerut să
întocmească banderola unui vo-
lum al său, Păstora a ripostat:

Refuz ca micul meu volum,
Pentru neghiobi și gură-cască
Pe banderolă să-l rezum.

De vor să afle ce-i și cum
Să facă bine să-l citească.

Cu prilejul unei conferințe la
Iași, N.D. Cocea a semnat auto-
grafe pe «Vinul de viață lungă». Unei
cititoare, Mariana Cirlig, i-a
scris:

«Boclucaș nume, dar cu sex-
appeal chiar dacă n-ai fi văzut-o,
d-apoi după ce mi-a fost dat s-o
văd!»

În fine, Nicolae Iorga fiind so-
licitat de un student ieșean să-i
dea autograf pe un volum de dra-
maturgie, a scris prudent:

«Această semnătură nu mă obligă
la nici un fel de plată».

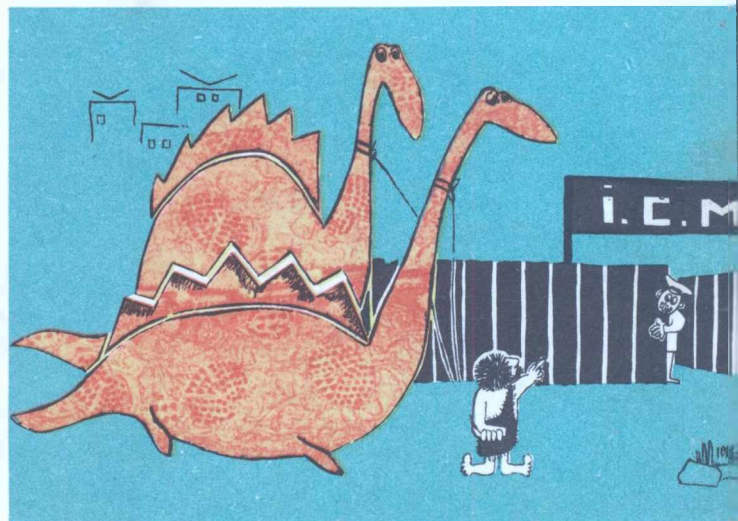
Și numai astfel și-a pus semnă-
tura.

Tot învățase ceva profesorul din
vremea cînd fusese prim-ministru.

TRANZISTORUL NEBUN

Tranzistorul vecinului meu
Pe care-l purta cu el mereu,
Tranzistorul în haină de piele,
Cu curele,
Ieri, spre-asfințit,
A-nnebunit!
Vecinul tocmai venise acasă
Și l-a pus pe masă,
Cînd, fără să-l atingă sau să-l sucească
Ori vreun buton să-i învîrtească
A început să urle, să urle, să țipe,
De-a trecut vecinul prin groaznice clipe:
— Destul!
Sînt sătul, sînt sătul!
Nu mai vreau să cînt
Și nici să mai scot vreun cuvînt!
Vecinul l-a luat cu binîșorul
Doar s-o potoli tranzistorul,
Dar aș! A urlat și mai tare
Că se-auzea și-n depărtare:
— Oi fi eu robot,
Dar nu mai pot!
Fie vară fierbinte,
Fie iarnă geroasă,
Nu-ți pasă!
Îi dai înainte,
Mă iei peste tot;
Mă iei prin troleibuze, prin tramvaie
Și iese-o hărmălaie
Că lumea ori vrea să fugă,
Ori să mă distrugă,
Mă iei la restaurante, la petrecere
Și mă pui la întrecere
Cine cîntă mai tare
Eu sau alte tranzistoare,
Cîntînd altceva fiecare...
Noaptea pe stradă,
Hai să-i faci iubitei o serenadă.
Că trezești din somn pe unii
Care adeseori
Îmi pomenesc străbunii,
(Cei cu acumulatori...)
Destul!
Sînt sătul, sînt sătul!
Și atîta a urlat
Că vecinul alarmat
Un psihiatru a chemat,
Unul renumit,
Să vadă de ce a-nnebunit.
— Hm, făcu renumitul psihiatru
Ca la teatru,
De fapt, cum să-ți spun,
Nu-i nebun.
Are doar o excitație nervoasă.
— Și nu se poate vindeca?
— Ba da!
De l-ai trata chiar dumneata
Cu cei șapte ani de-acasă...

ION DOGAR-MARINESCU

— Aici se cumpără fiare vechi?

SIMBOL INUTIL

*Pe cîmpul vast, moara de vînt așteaptă.
Vechiul ei scut de mult a ruginit
și carii i-au mîncat aripa dreaptă,
șindrila pe la tîmple i-a albit.*

*Furtunile i-au rupt odată lancea
și i-au zvîrlit și coiful pe tîpșan.
Hei, moară hărăzită pentru Mancia,
ce-ai căutat la noi pe Bărăgan?*

*Cîndva, nici tu nu știi din ce pricină,
te-ai luat de piept cu Don Quijote, așa-i?
De-atunci te crezi în taină eroină
visînd bravuri printre ciulini și scai.*

*Dar între timp, din pragul timpului tale
și cînd privirea în afund o ții,
se-ntind sub cortul cerului, domoale
și infinite lanuri aurii.*

*Vezi, au venit și oamenii în ceată
să strîngă de pe cîmpuri rodul tot.
Degeaba-i strigi, ei n-au timp să se bată
cu morile de vînt, ca Don Quijot'.*

*Anacronism al șesurilor mele,
cuib inutil și trist de cucuvea,
gingia ta cea fără de măsele
nici griul nu-l mai poate mesteca!*

A. CIURUNGA

De-ale Bucureștiului

Iarna, sezonul înveșmîntat în alb, își etalează capriciile ca în toți anii. Copiii sînt veseli că se pot juca în zăpadă, iar adulții calcă grăbiți pe covorul de nea pentru a ajunge la timp la serviciu, întîlnire, cinema sau teatru. Asta cînd ninge! Cînd nu ninge, situația rămîne bineînțeles aceeași, minus zăpada. Și deseori, între două drumuri sau cînd ies la plimbare cetățenii urbei noastre, se opresc cu plăcere în fața vitrinelor încărcate cu tot felul de mărfuri, admirîndu-le sau făcîndu-și în minte, planul viitoarelor cumpărături.

Există însă în mentalitatea unor vitrinieri bucureșteni concepția că dacă tot e iarnă să presare fără discernămint fulgi de zăpadă artificială peste orice soi de marfă. Așa că nu ne miră că uneori mari cantități de «zăpadă» sînt aruncate parcă cu lopata peste fiare de călcat, mașini de gătit cu două sau mai multe ochiuri, reșouri electrice, combinezoane, batiste, pulovere, ciorapi și pantofi — stare de lucruri care îți oferă falsa senzație că aceste obiecte, dintre care unele, prin natura lor trebuie să producă căldură, sînt... troenite, iar altele care au fost fabricate să fie purtate direct pe piele sau peste o bluză, determină sexul slab care le privește în asemenea vitrine să strănute zgomotos numai la gîndul că ar purta un combinezon sau un pulover nins și viscolit...

Dorința de a realiza vitrine adecvate sezonului, respectiv de a le umple cu «zăpadă» care de multe ori este uitată aci pînă în luna mai, a devenit o... idee fixă (dar puțină), care uniformizează aspectul a

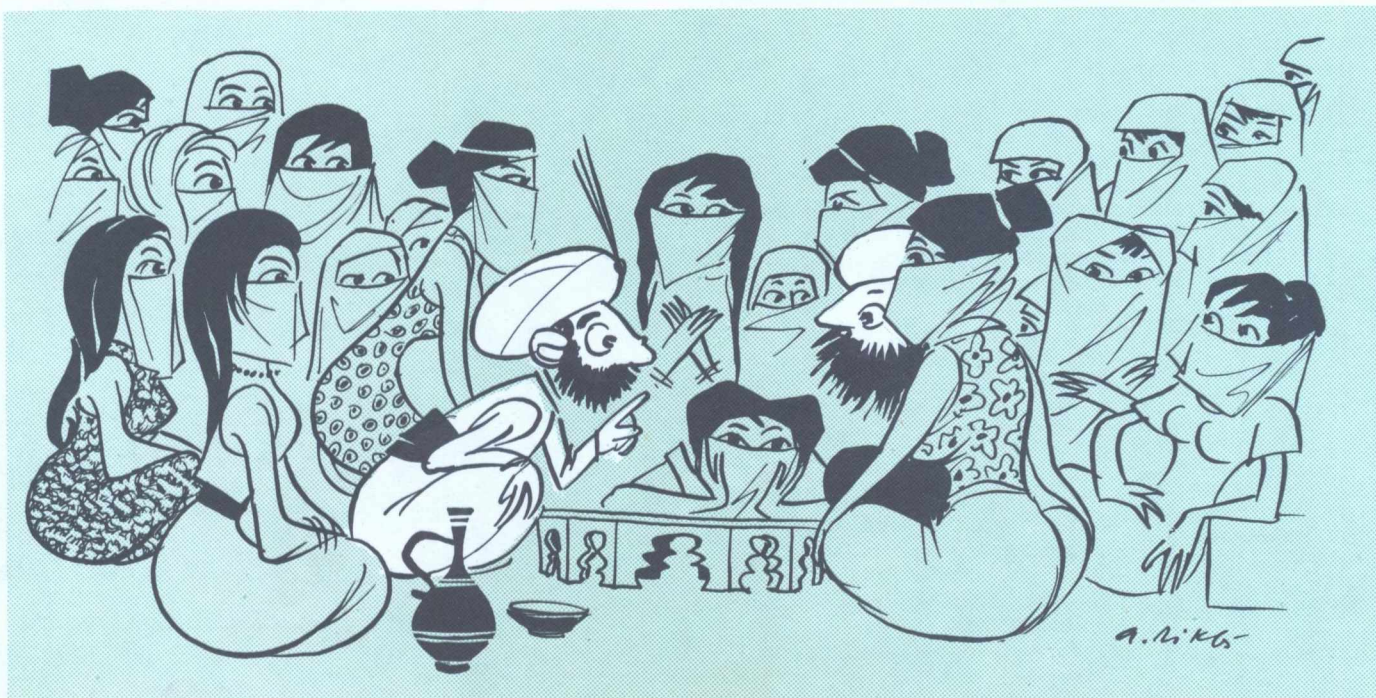
zeci și zeci de vitrine. Nu mai vorbim de faptul că această «zăpadă» acoperă și pachetele de țigări din vitrinele debitorilor, și salamurile din vitrinele alimentarelor, într-un cuvînt, totul se află... inzăpezit.

N-am avea nimic împotriva să se presare «zăpadă» peste obiecte de sport, cum ar fi schiurile, patinele, boburile, săniuțele sau mărfuri din marea familie a căciulilor și a paltoanelor, dar chiar așa peste scrumbie afumată sau șurub, sau cîrnat, n-are rost.

Că vorba ceea, o fi nostim cu «zăpadă» în vitrine, dar o să fie foarte complicat cînd o să înceapă primăvara și pînă o să se poată scoate toată «zăpada» din vitrine, ne apucă din nou iarna...

DAN MANOLESCU

RIK AUERBACH

— Nu-mi place aglomerația! De aceea am preferat să ne întîlnim numai noi doi cu soțiile noastre...

Înapoiere și degenerare

«Sintem convinși că există rase umane înapoiate și degenerare...» De unde este extras acest citat? Dintr-o cuvintare ținută de Hitler la «Sportpalast» în 1933? Sau dintr-un articol publicat de Goebbels, în «Voelkischer Beobachter» în 1939? Nu, dintr-o lucrare a unui doctor în științe filozofice, care este în același timp și președintele consiliului de miniștri al unui stat. Statul este Portugalia, iar doctorul — președinte este Oliveira Salazar.

Dar citatul e incomplet. În totalitatea lui, el sună așa: «Sintem convinși că există rase umane decadente și înapoiate, pe care avem sarcina să le chemăm la civilizație, sarcină care trebuie îndeplinită cu omenie». Dr. Salazar nu precizează nici care sînt rasele decadente, nici cine urmează să le cheme la civilizație. Din practica d-sale, însă, reiese cit se poate de limpede că președintele consiliului de miniștri de la Lisabona se consideră ca făcînd parte din cei chemați să cheme. O dovadă în acest sens o constituie și omenia cu care-și îndeplinește înalta lui misiune.

Dintr-o serie de reportaje apărute de curînd în «Le Monde» am aflat nu numai opiniile teoretice susmenționate, ci și metodele de aplicare a lor. Pentru a-i convinge pe africanii din Angola, Mozambic și Guineea portugheză că sînt înapoiați, guvernul Salazar îi cheamă la civilizație pe calea unui război de exterminare. Degenerarea băștinășilor merge însă atît de departe, încît, în loc să se lase frumușel măcelăriți, ei se împotrivesc cu armele în mîini, punîndu-i din ce în ce mai des pe fugă pe civilizatori.

Dar filozoful-dictator nu se lasă descumpraj cu una, cu două și nu se dă înapoi de la nici un sacrificiu. Durata serviciului militar a ajuns acum în Portugalia la un minim de patru ani. Între 1961 și 1965, bugetul de război a crescut cu 45 la sută. Astfel încît, în clipa de față, fiecare zi de rămînere a portughezilor în cele trei colonii costă zece milioane de escudos. Cifra nu poate fi apreciată la justa ei valoare, decît dacă se ține seama că salariul mediu lunar al unui muncitor din Lisabona este de 800 de escudos.

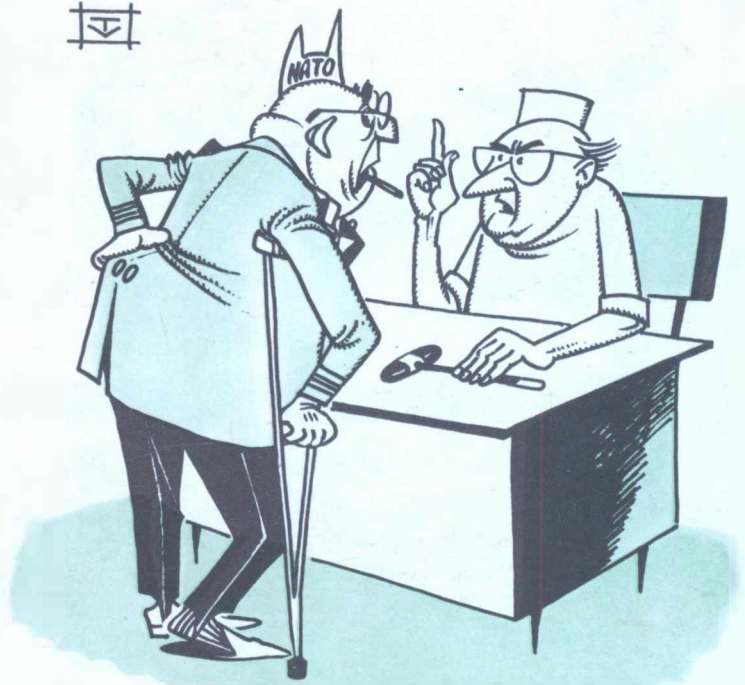
Iată deci că omenia doctorului Salazar se manifestă într-o dublă direcție: pe de o parte străduindu-se să-i civilizeze pe africanii prin împușcare, spinzurare și ardere de vii, pe de altă parte cheltuind în acest scop în 24 de ore echivalentul a ceea ce cîștigă în 30 de zile 12 500 de muncitori. E adevărat că dacă războiul n-ar costa atît, salariile ar putea fi eventual mai mari. Dar d-rul Salazar consideră probabil că muncitorii sînt și așa destul de civilizați și n-ar avea ce face cu mai mulți bani. De altfel și pentru ei sînt rezervate importante sume în buget: cele destinate agenților celebri poliției de siguranță P.I.D.E., căreia îi revine sarcina de a face cu portughezii în Portugalia exact ceea ce fac trupele colonialiste cu africanii în Africa.

După cum remarcă «Le Monde», Salazar se socotește un neînțeles. Nu-l înțeleg nici proprii lui concetățeni, nici locuitorii Angolei, Guineei și Mozambicului. Dar nu-i adevărat. Se pare că pe toți îi obsedează termenii de «înapoiere» și «degenerare». Soldații portughezi aflați în Africa vor să se înapoieze acasă. Iar cele ce se întimplă în colonii amenință să degereze într-o catastrofă pentru salazariști.

N. GĂLĂȚEANU

Atitudinea Franței față de Pactul atlantic preocupă cercurile politice din Occident.

DOCTORUL:
— Cred că v-a tras
curentul... de la
Paris!

N. AURELIU

TRIBULĂȚIILE UNEI POZE

Fotografia lui a apărut în toate ziarele din Saigon: zîmbet marșial, bărbie împinsă agresiv înainte, piept bombat și acoperit de decorații (restul nu se vedea, dar se putea presupune că are o alură la fel de belicoasă ca și bustul). Dedesubtul pozei, numele: colonelul Pak Li-dan. Și mai dedesubt, calitatea: comandantul adjunct al batalionului din Seul cu misiunea de onoare de a salva de la dezastru guvernul sud-vietnamez. Dedesubt de tot, declarații: „Ne vom bate... Vom ataca... Vom urmări... Vom spulbera... Vom face... Vom drege...”

Domnul colonel a dat interviuri în dreapta și în stînga, a participat la banchete, a strîns mîini de miniștri și generali, ba chiar a bătut pe umeri un soldat, dovedind astfel că în Coreea (de sud) ca și în Vietnamul (de sud) domnește același spirit „democratic”. În toate aceste ipostaze Pak Li-dan a fost imortalizat pe pelicula fotografică, așa cum se cuvine unui erou *in spe*, care se va bate, va ataca, va urmări... etc.

De la un moment dat s-a constatat însă că eroismul se cam lasă așteptat. Și anume în raport direct proporțional cu măsura în care se lăsa așteptat pe front colonelul. Acesta își alesese ca teatru personal de operațiuni barurile din Saigon, unde, noapte de noapte se bătea (cu alți cheflii), ataca (pe chelneri), urmărea (femeile), spulbera (sticlele de gin) și făcea (scandal). Numai de dres nu dregea nimic.

Fotografia lui Pak Li-dan a încetat să mai apară în ziare. Dar nu pentru multă vreme. Somat probabil să-și vadă de treaba pentru care venise în Vietnam, colonelul și-a instalat cartierul general în provincia Quang Ninh, unde se dădeau lupte îndrîjite. În semn de omagiu, presa i-a publicat din nou portretul surizător, cu piept bombat și decorat. Amănunte nu existau, dar se dădea de înțeles că vajnicul colonel face minuni de vitejie.

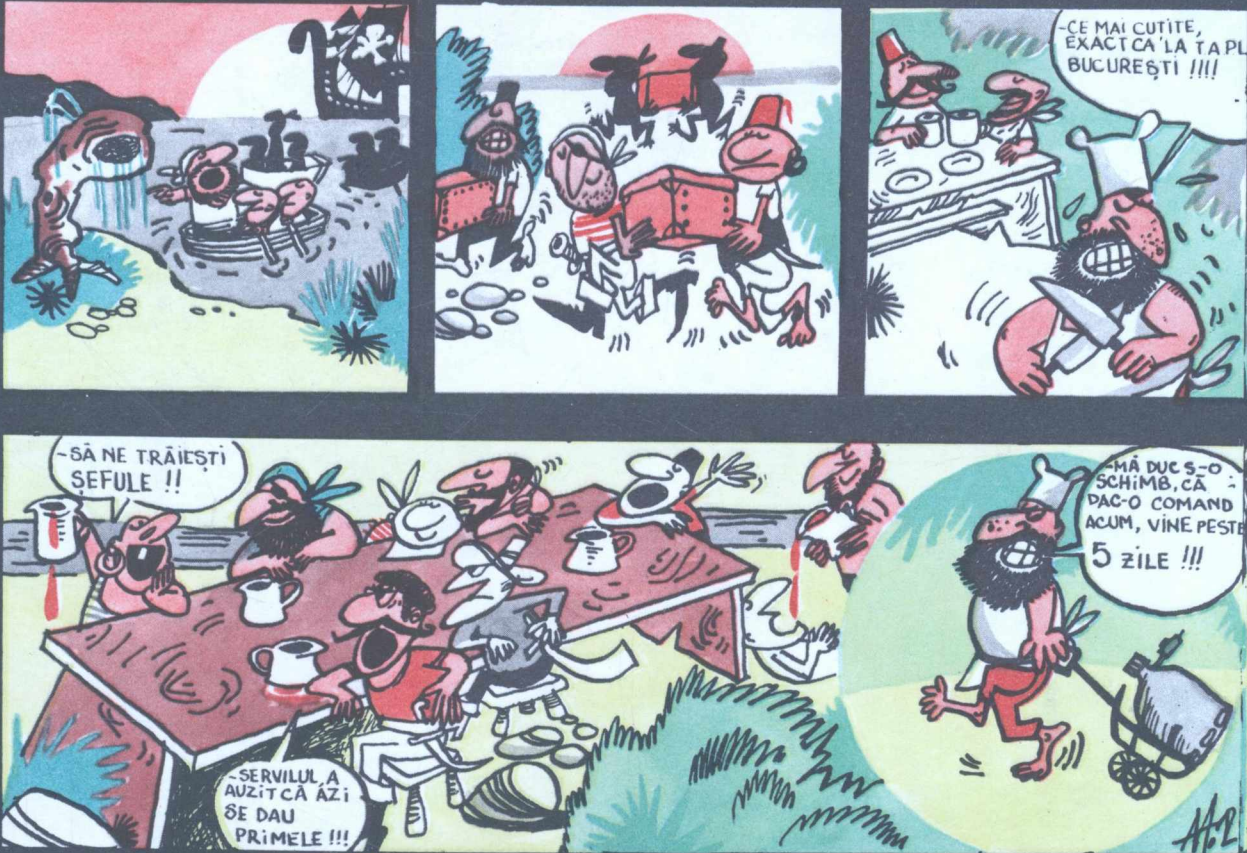
A urmat apoi o nouă perioadă de tăcere. Nimeni nu mai pomenea de Pak Li-dan. Numele lui n-a fost evocat nici măcar în săptămînile cînd batalionul pe care-l comanda a suferit pierderi grele. „Ce s-o fi întîmplat cu eroul sud-coreean?” se întrebau probabil unii din cititori.

Într-un tîrziu, curiozitatea le-a fost satisfăcută. O scurtă telegramă a agenției americane „United Press International” anunța că domnul colonel dezertase de pe front. Nu numai atît: din graba cu care fugise, nu s-a mai oprit decît tocmai în capitala Birmaniei, la Rangoon.

A făcut și acolo niște declarații, arătînd că n-a mai fost în stare să suporte „infernul din junglă” și că nu vede nici un motiv pentru care să-și riște în continuare pielea.

Dar acestor declarații ziarele saigoneze nu le-au mai acordat ospitalitate. Așa cum n-au mai publicat fotografia fostului erou *in spe*.

Doi copii, Tică și Rică, pornesc la plimbare prin Delta Dunării. Ajungând la mare dau peste niște pirați...

(VA URMA)

ÎNTREBĂRI DE PERSPICACITATE

de VICTOR PIȚIGOI

Prezentăm în cele de față mai multe întrebări, cu care cititorii au prilejul să-și verifice perspicacitatea. Cei care răspund corect la toate întrebările, sint rugați să pună răspunsurile într-un plic și să le trimită pe adresa redacției, sau pe orice altă adresă, întrucât tot nu se dă pentru asta nici un premiu.

Cei care nu pot să răspundă la întrebări, n-au decît să citească răspunsurile, pe care, de altfel, le publicăm mai jos.

ÎNTREBAREA Nr. 1: UNDE E GREȘEALA?

În textul pe care-l reproducem mai jos s-a strecurat o greșeală, pe care vă rugăm să o recunoașteți:

«Ieri seară, la debitul de tutun nr. 965, a avut loc un început de incendiu. Din cauza unui chibrit aprins, a luat foc depozitul cu țigări Mărășești. Noroc că au intervenit la timp pompierii, care au stins focul. Există pagube materiale.»

Ei, ați găsit unde-i greșeala? Dacă nu, citiți mai jos:

Răspuns: E greșit că ar fi trebuit să intervină pompierii, ca să stingă focul. Țigările Mărășești se sting și singure, de îndată ce le aprinzi.

ÎNTREBAREA Nr. 2: CHESTIE DE ATENȚIE

Vasile și Lucica s-au cunoscut joi la Bacău. Luni s-au logodit, iar sîmbătă s-au căsătorit, pentru că ea avea o mare pasiune pentru el. Se pune întrebarea: dar el ce avea?

Răspuns: El avea buletin de capitală.

ÎNTREBAREA Nr. 3:

SE POATE, SAU NU SE POATE?

Redăm aici un dialog între doi prieteni:

— Există cineva care are inimă și totuși nu trăiește și nici n-a trăit vreodată?

— Eu cred că nu există.

— Și totuși există. Are și nume. Are un nume de băiat, dar nu e băiat.

— Nu se poate.

— Are și un nume de fată. Dar nu e nici fată.

— Nici asta nu se poate.

Dumneavoastră ce părere aveți: se poate?

Răspuns: — Se poate. Este vorba de o bancă din parc, care are o inimă sculptată de cineva cu briceagul pe lemn și are două nume de asemenea sculptate: Jenică + Marița.

ÎNTREBAREA Nr. 4:

CE S-A' ÎNTÎMPLAT?

Ieri seară, în timpul reprezentației cu piesa «Vandalii și barbarii», un număr de spectatori au sărit de pe locurile lor, alergînd spre garderobă. Întrebați, ei au declarat că fac așa pentru că au o presimțire. Ce presimțire aveau spectatorii?

Răspuns: — De rindul acesta ați ghicit, spectatorii presimțeau că peste cinci minute se termină spectacolul și vroiau să fie primii la garderobă...

ÎNTREBAREA Nr. 5:

EXISTĂ VREO DEOSEBIRE?

Ce deosebire există între luna februarie și nasturii cămășilor de 80 lei, care se află în magazine?

Răspuns: Deosebirea e simplă: luna februarie cade în toiu iernii, pe cînd nasturii cad imediat ce ai îmbrăcat cămașa.

Ingratul

Trimet modesta mea scrisoare din iulie anul curent și-aștept cu multă nerăbdare răspunsul vostru foarte urgent.

De patru ani tot iau cuvîntul la dări de seamă, informări, cînd se discută-nvățămîntul în fel de fel de adunări.

Încep cu partea pozitivă, aspectele ce le ridic din munca noastră constructivă mai înflorindu-le un pic.

Dar nu mă antrenez în visuri și nu-mi vîr capul printre nori. Trecînd la: «mai avem și lipsuri» îi bag pe oameni în răcori.

De cînd duc muncă sindicală, în fiecare referat cu pana mea principală un singur om am criticat.

Și în ședințe cu delicio, trei ani l-am înghițit de viu știînd că vine la serviciu cu cinci minute mai tîrziu.

Am auzit cu disperare că omul și-a cerut transfer dintr-un oraș atît de mare taman la... Porțile de Fier.

Ingratul, fără conștiință, pornește-n lume teleleu lăsîndu-mă în suferință.

— Pe cine-am să mai critic eu?

SERGIU SCÎNTEIE

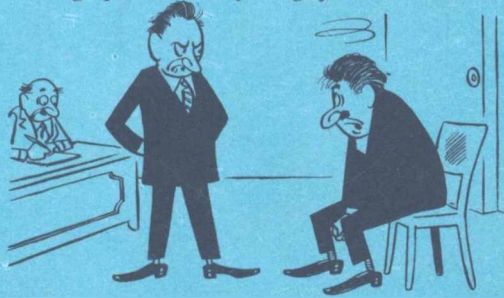
FRED GHENĂDESCU

Rădulescu Ion de la I.C.A.S. Mangalia a folosit un autocamion al întreprinderii în scopuri personale.

— Ai grijă să nu te prind prin alte locuri decât cele trecute în foaia de parcurs!
— Am, tovarășe! Dacă vrei, modific foaia chiar acum.

Costiere Ion, șeful secției secretariat administrativ al Sfatului popular raional Gilort și-a construit o casă folosind pentru unele lucrări pe paznicul de noapte iar pentru treburi în gospodăria sa pe îngrijitoare.

— Nu te-ai mulțumit să pui femeile să-ți muncească, ai mai uat și pe paznic!
— Am crezut, știți, că «paza bună trece primejdia rea».

GROSU MIHAI

Constantin Gheorghe, comandantul aeroportului «M. Kogălniceanu»-Constanța, l-a angajat pe fiul său, care manifestă dezinteres în serviciu.

— Tovarășe comandant, azi eu mai întârzii nișel

Micro-foiletoane rimate

Bufetul «Predeal» din Timișoara servește uneori cafea cu gust pipe-rat întrucât aparatul de măcinat este folosit și pentru boabele de piper.

Metoda-i bună, pasă-mi-te,
Pentru persoanele grăbite.
Bufetului n-o să-i impute
Că nu le dă cafeaua «iute».

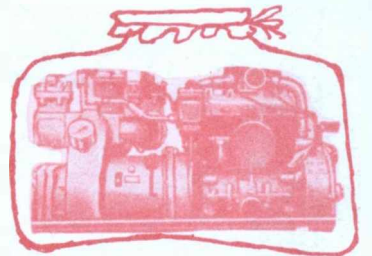
Denumirile unor stații de autobuze și troleibuze din Constanța sînt scrise prescurtat ca, de pildă, str.«Alx. Vl.» pentru Al. Vlahuță.

Desigur, orice pasager
E la Constanța mulțumit
Că poate face, stînd în ger,
Economie la citit.

Fabrica de conserve Zagna-Vădeni deține niște mașini de umplut pe care le-a achiziționat, deși nu se pot folosi.

Utilajele luate
Sînt păstrate-acolo-n van.
Dar nu știm: sînt conservate
La cutii sau la borcan?

Sala cinematografului din Lehliu-Gară are geamurile sparte și astu-pate cu pături.

Publicul degeaba sare
Cu ocări netam-nesam
Pentru 2 lei la intrare
Ce-ar vrea, plapumă la geam?

Telegrama nr. 650 trimisă din gara Roșiori la Moinești, conținea greșeli, scriindu-se, printre altele, în loc de «așteaptă-mă»... «auleap-tava».

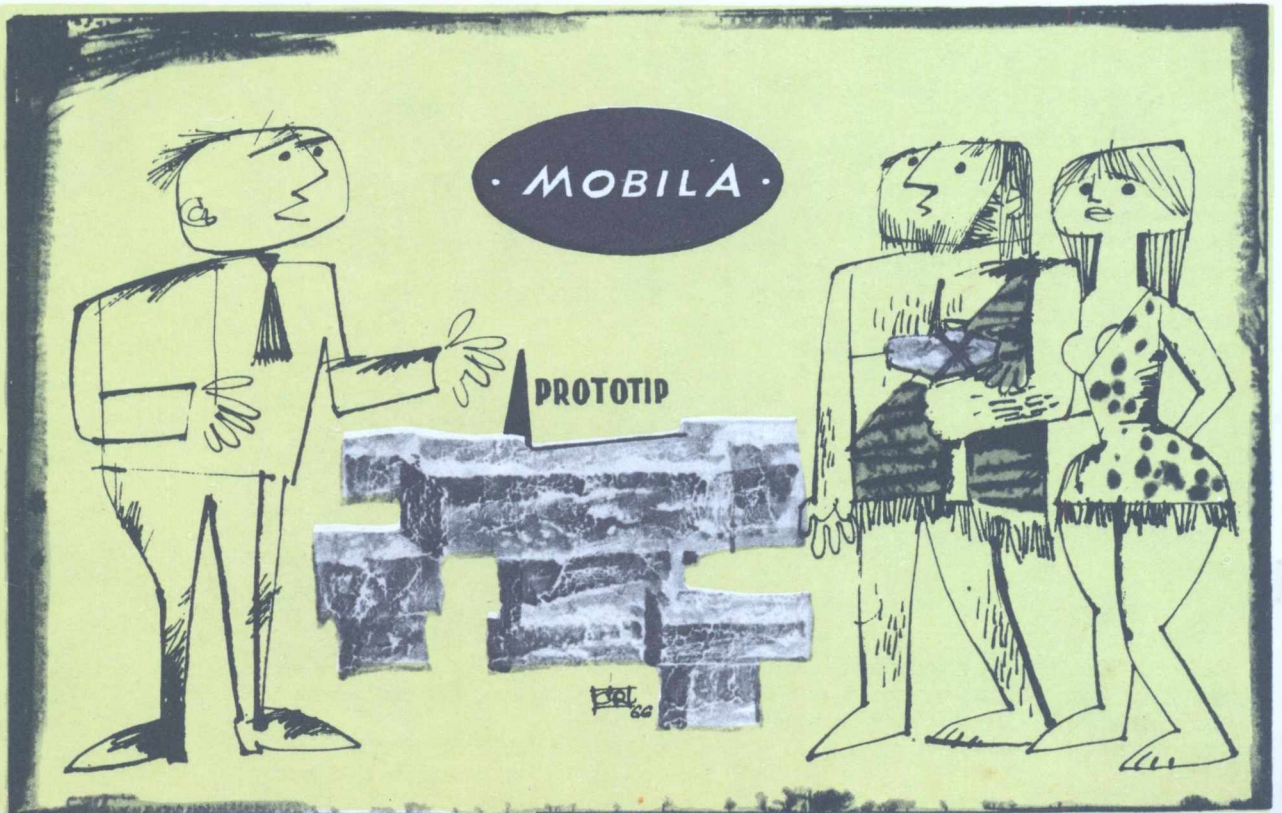
Cu toți au ris pe înfundate
Văzînd cuvintele schimbate
Și-o explicație avură:
— S-o fi transmis... din gură-n gură!

V.D. POPA

Micro-foiletoane rimate

VLAD CRIVĂȚ

— Încă puțintică răbdare; avem promisiuni că în curînd sufrageria se va pune în vînzare!

POȘTA REDACTIEI

ȘTEFĂNESCU AL. — București

Poanta din poezia «Menire» e cunoscută. Sint unele promisiuni în epigrame ca, de pildă, în catrenul adresat unei poete:

*Invățată să alinte
Tot ce-o farmecă nișel
Folosește-n loc de rime
Un diminutiv — rimel.*

O singură observație: în epigramă este obligatoriu să fie rimate toate versurile. Aviz și celorlalți epigramiști!

OLENICI GHEORGHE — Dorohoi

Versuri anemice. N-au nici o șansă de scăpare... în revistă.

GYURKA COMAN — Vișeu Maramureș
și CICERONE MIDAN — București

Versurile dv. referitoare la fotbal au nimerit în... bară. Mai faceți antrenamente cu capul.

AUREL CERNAT IONESCU — Ploiești

Ați ajuns de... risul lumii! Vă veți convinge cu proprii dv. ochi într-unul din

numerele viitoare ale revistei.

VIVORAN MIHAIL — Craiova

În materialele pe care ni le-ați trimis ați expedit și o epigramă prin care sugerați răspunsul nostru:

*Dacă muza te îndeamnă
Să-nșiri mângărit pe fire
Poți să-l furi — asta nu-nseamnă
Că ești și poet din... fire.*

Cum s-ar spune: v-ați făcut-o singur!

DUMITRU LUNGU — Cluj

Nu publicăm asemenea anecdote. Sint mult prea minore ca să ajungă în gura lumii...

GEORGE CRIȘAN — Cluj

Poezia dv. are un haz irezistibil. Ne pare rău că nu o putem reproduce în întregime, ci doar câteva strofe mai semnificative. Foarte «emoționantă» descrierea iubitei:

*Din formele-i ce abundau
În prospețime și candoare*

CÂINELE VINATORULUI

*Stăpînul meu cînd povestește
Desigur că exagerează.
Ca martor ocular, firește,
Ceva în mine protestează
Cînd dînsul deformează fapta.
Atunci e bine să se vadă
Drept mărturie,
Cum dau la stînga și la dreapta,
Din coadă,
Nu de bucurie —
Ci cu semnificație,
De negație.
A fi un cîine credincios
Nu-nseamnă-a fi și mincinos.*

D. MAZILU

AVRAM ANTON

FĂRĂ CUVINTE

MAȘINI ÎN... CONCEDIU

Aprovizionarea cu materiale la fabrica de ciorapi «București» este o problemă a serviciului de aprovizionare și a celui tehnic. Cînd au nevoie de ace de tricotat, șibere sau elastic neimbrăcat, secțiile fac o notă și imediat se aleg cu niște mașini care stau din lipsa materialelor. Iată de ce, într-o lună, 40 de mașini au avut zece zile concediu, iar în alta 62. În felul acesta, din vina ambelor servicii, fabrica, în loc să scoată ciorapi, din mașini, a pus mașinile la ciorap.

DRUMUL... NIMĂNUI

Între Autobaza T.A. și școala de șoferi profesioniști din Caransebeș există un drum cu găuri ca la șvaițer. Cum din această cauză nu puteau circula vehiculele, a început o intensă circulație de adrese ale «Urzicii». Prima care a răspuns a fost IRTA Banat: «Sintem de acord cu punerea drumului la punct, dacă primim fonduri». În problema fondurilor a luat cuvîntul apoi ministerul de resort: «Întreținerea acestui drum revine sfatului popular orășenesc». Iar cel vizat s-a situat pe aceeași poziție... de refuz intrucît nu poate repara ceea ce nu a preluat. Deci, cum tot IRTA Banat trebuia să ia măsuri, «Urzica» s-a adresat iar forului superior al acesteia. Rezultatul? Lucrarea privește pe sfatul popular orășenesc. Așadar, avem de-a face cu două instituții politicoase, care se

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Scintilei”

44.601

Doar părțile mici erau
Ascunse poftelor solare.

Nici remarcă eroului îndrăgostit nu e
mai prejos:

Cu ochii limpezi de cristal
Fecioara pîrguită
Văzu — în omul meu banal —
Chemarea nesfîrșită.

Cu toate calitățile pe care le au cei doi
îndrăgostiți, cuplul ajunge la un final tragic,
salvat însă de «adinca» filozofie a seducă-
torului:

Cînd ne trezim e prea tîrziu
N-am timp pentru regrete!
Viața-i scurtă. Eu sînt viu:
Mai sînt și alte fete...

Noroc că pe lume mai sînt și alte...
versuri.

VASILE LADISLAU-GLIGAN — Cluj

Schița «Scrisoare către soție» e scrisă cit
se poate de neglijent. În general promiteți,
dar e necesar să vă și țineți de... cuvînt.

CATASTIF

invită reciproc să facă reparația. Pînă una-
alta, au dispărut gropile de pe drum. Au
dispărut sub zăpadă. La primăvară vor
reapărea gropile și va dispărea drumul.
Care bucurie la nimeni să nu fie!

APARATE DE RADIO MUTE

Orice cetățean din Dărmănești, raionul
Moinești, căruia i s-a stricat aparatul de
radio știe ce are de făcut: un drum pînă
la Comănești, Tg. Ocna sau alte localități
din regiune. Acolo există unități unde să
tot faci reparații. Dacă omul nu vrea să
bată atita cale se poate rezezi numai pînă
la cooperativa de consum din comună și
să cumpere un aparat nou-nouț. E drept,
îl costă mai mult decît reparația celui vechi,
în schimb economisește banii de tren. Mai
există încă o soluție: un drum pînă la cen-
trul de reparații al cooperativei din Dărmă-
nești. Dar numai ca plimbare. Că acolo,
în afară de orarul unității și un sigiliu pus
la 14 oct. 1965, nu se găsește nimic altceva.
O dată cu fostul responsabil a dispărut de
acolo și posibilitatea reparării aparatelor de
radio. De aceea, aparatele stricate tac. La
fel ca și conducerea cooperativei de con-
sum. Este clar că și acolo sînt necesare
reparații.

FĂRĂ MĂNUȘI

Cică, fabrica de piele și mănuși din

MINCU VIȘAN — București

Cu termoficarea s-a aranjat. Cu poezia
însă ați făcut-o... fiartă.

TEOFIL ARCHIMESCU — Botoșani

Ne întrebați cum se scrie o poezie și vă
răspundem: «O poezie se scrie cu creionul,
cu stiloul sau la mașină. Se mai poate scrie
și bine, dar e mult mai greu».

DUMITRU ILIESCU — Constanța

Vă lipsește simțul de observație. Un bun
caiet de însemnări plus priceperea de a-l
folosi sînt mai importante decît priceperea
de a scrie fără greșală pe niște ritmuri
moarte. V-a răspuns... Maiakovski.

DEOCAMDATĂ, NU!

Kontor Ervin — Petroșani; Teofil Mano-
lescu — Roman; Gh. Cosma — București;
Ion Vasile — Drăgășani; Eugen Simeria —
Iași; Teodor Frasin — București; Tudor P.
Stoica — București; Adrian Enulescu —
București; Traian Cimpeanu — București;
Dan Căpruciu — Galați.

RODICA TOTT

Tg. Mureș are intenția să lîuștineze și un
C.T.C. al... C.T.C.-ului. Și tare ar fi nece-
sar pentru ca organele comerciale să nu mai
primească unele mărfuri necorespunzătoare.
Numai în două luni, fabricii — deși s-a
purat cu mănuși față de comerț — i s-au
respins circa 600 perechi de mănuși care
aveau diverse vicii.

O mănușă cu viciu nu-ți face serviciu.

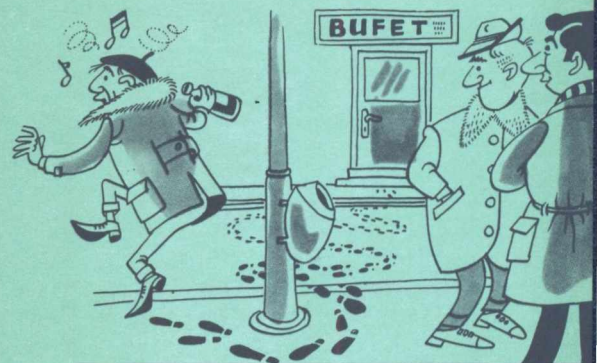
TRACTORIST CU NĂBĂDĂI

S.M.T.-ul Podoieni din raionul Piatra
Neamț este împărțit pe brigăzi. Acestea
cuprind tractoriști care fac munci agricole
și tractoriști care fac greutăți brigăzii.
Astfel, tinărul Drăgușanu, deși stă pe ogoare,
nu s-a dat pe brazdă. Și atunci cînd trebuie
să are, el seamănă. Nu cu griu, ci cu Mari-
nică. Spre exemplu, timp de o lună, cei din
brigada lui l-au văzut zilnic pe lista de
absenți. În plus, cit lucruse nu-și îngrijise
nici tractorul. Cînd i s-a spus că din trac-
torist riscă să devină un furnizor pentru
D.C.A., Drăgușanu a avut o atitudine
greșită față de conducerea S.M.T.-ului și
a Comitetului U.T.C. Comportarea lui este
o practică din vremea cînd era elev al școlii
profesionale de tractoriști. Conducerea
S.M.T.-ului însă l-a lăsat în... arăturile lui,
fără să ia măsuri. Probabil, îl ține de... să-
mință, deși, în fond, este vorba de
neghină.

GH. ZANEA

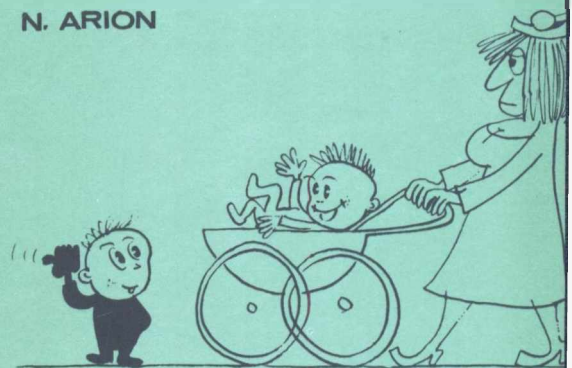
AL. CLENCIU

Unii fotbaliști tineri și talem
tați nu duc o viață sportivă

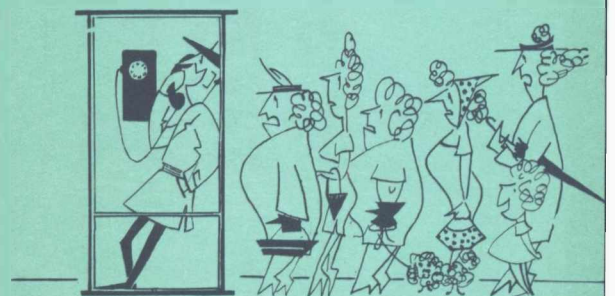
— Păcat de el! Dacă ai ști ce teh-
nică are!...
— Se vede după... fentele și dri-
blingurile pe care le execută!...

N. ARION

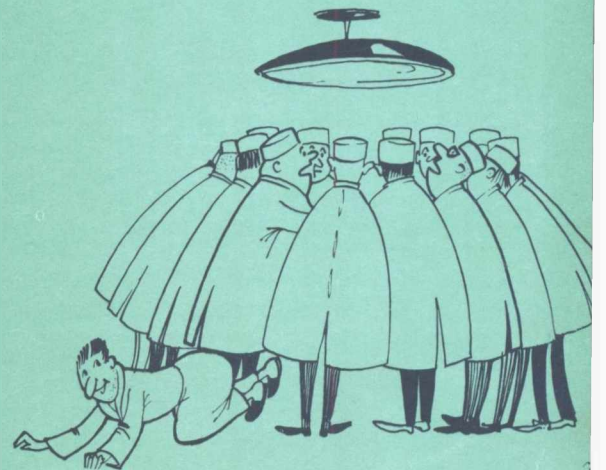
Autostop...

L. LIVADARU

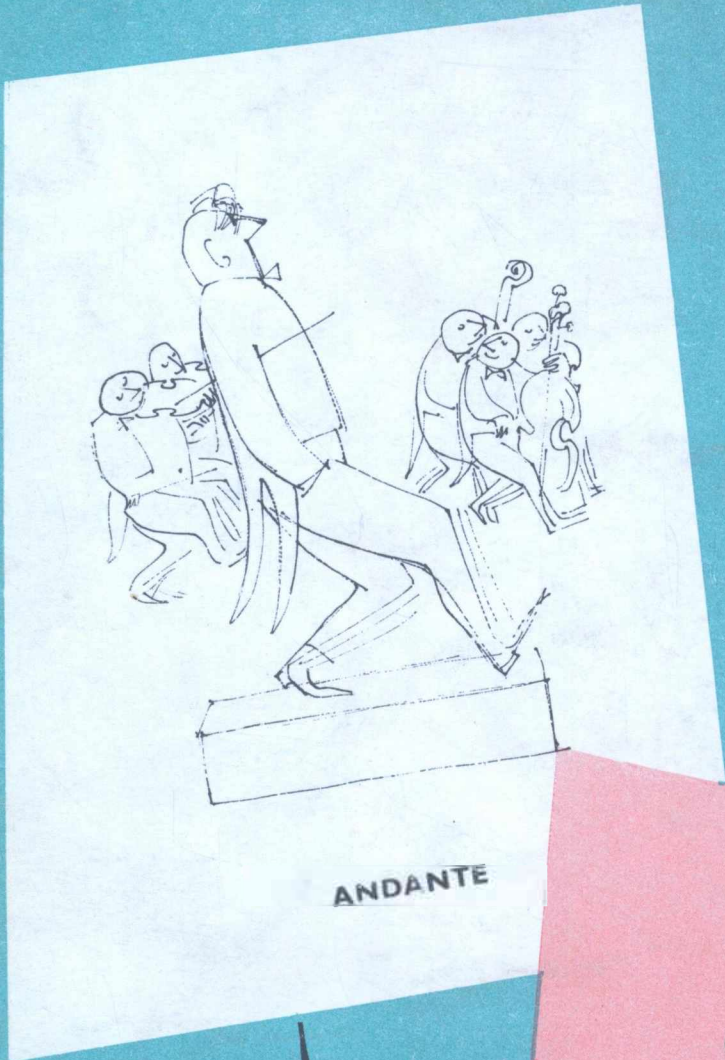

OPTIMISTUL

S. STĂNESCU

— Consult medical —

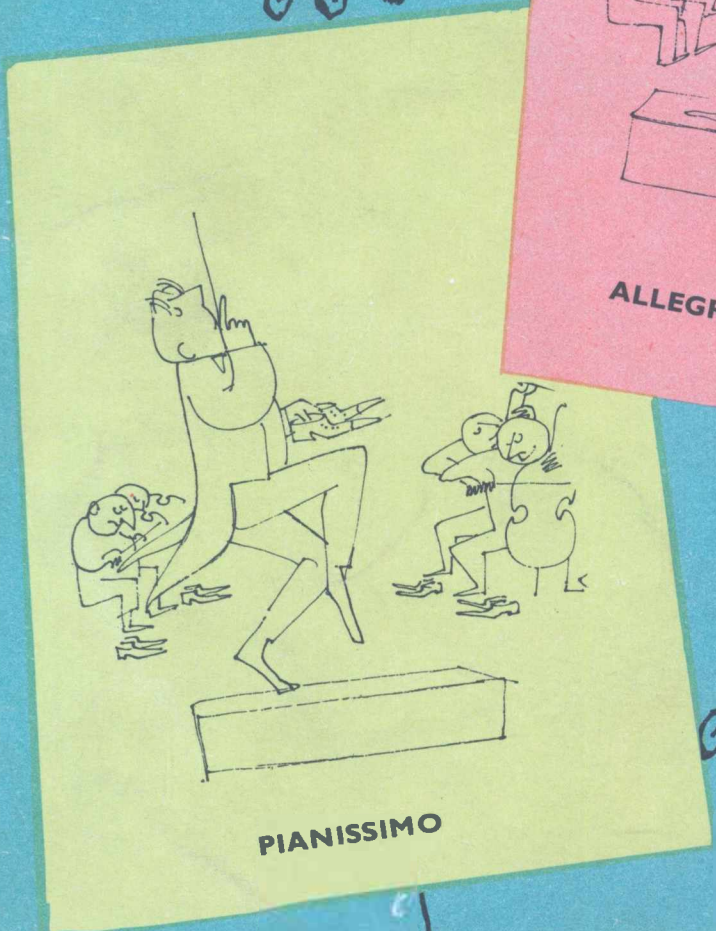
ANDANTE

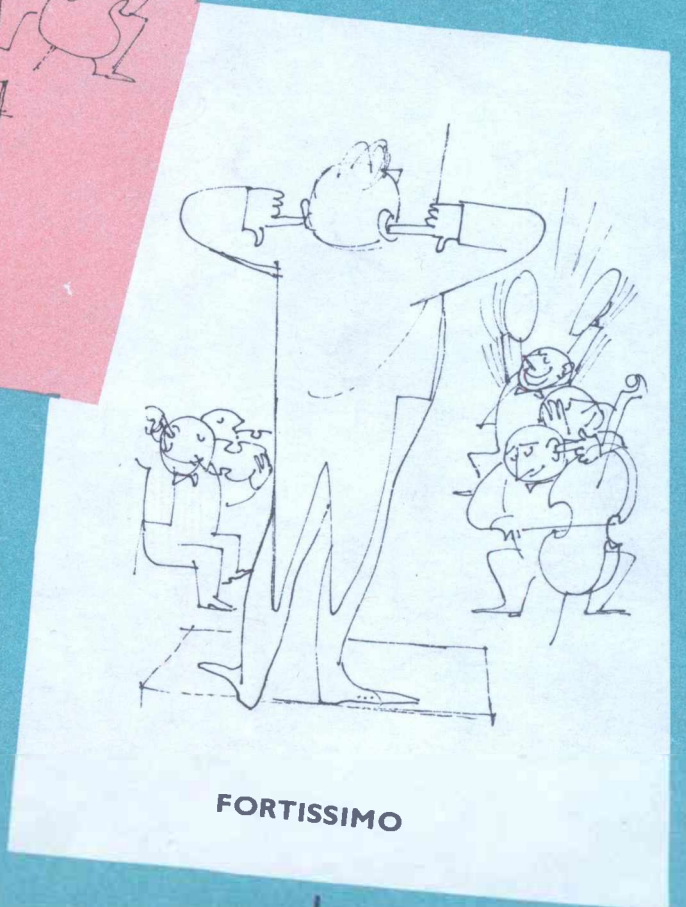
PRESTO

ALLEGRO CON BRIO

PIANISSIMO

FORTISSIMO